

har noget anteciperet, at Demokratiet's Sag skulde seire i Frankrig, saa forekommer det mig, at man maa indrømme, at der er nogen Forskjellighed tilstede mellem Demokratiet's og Demokratiet's Sag i Frankrig og i Danmark. Jeg vil ikke videre indlade mig paa det første Punkt, thi det kunde maaske let føre til Personligheder, som jeg ikke vil komme ind paa; jeg skal derfor ikke udtale mig om, hvorvidt det franske Demokrati i sit Væsen er beslægtet eller ikke beslægtet med det danske, efter min Formening er der en meget stor Forskjellighed tilstede. Men jeg tror, at man i ethvert Fald maa erkende, at det franske Demokrati ikke hidtil har haft Leilighed til at fremkalde den Slags Ting, som Demokratiet i Danmark har fremkaldt. Saavidt mig bekjendt, opnaaedes der Enighed mellem det franske Senat og det franske Deputeretkammer angaaende Finantsloven, hvorimod der desværre ikke opnaaedes Enighed om Finantsloven mellem Landstinget og Folkethinget; jeg veed heller ikke af, at man hidtil i Frankrig har været inde paa at forkaste Finantsloven eller paa Tanken om at nægte denne, hvad enten det nu skulde ske igjennem en Forkastelse af det almindelige Finantslovsforslag eller ved Forkastelse af en provisorisk Lov som den, der for Tiden er den eneste Hjemmel, vi have for Afholdelsen af Udgifterne. Naar der igrøvrigt blev sagt, at man ikke nævner Befyring for Demokratiet's Sag, saa kunde jeg godt erklære mig enig med den ærede Ordsfører i denne Bemærkning i al Almindelighed; jeg tror heller ikke, der er Grund til at nære Befyring for Demokratiet's Sag, naar, vel at mærke, disse Ord tages i deres sande Betydning. Jeg tror ikke, der er Nogen her i Landet, som vil Demokratiet tillivs (Stemmer: Jo! jo!). Jeg tror det ikke (En Stemme. Det er en Feil af Dem.). Det kan gjerne være, men jeg tror nu ikke, at Nogen vil Demokratiet tillivs, og jeg har i alt Fald den Overbevisning, at der ikke er nogen Grund til at frygte for Demokratiet og Demokratiet's Sag, naar ikke Demokratiet selv uforsigtigt giver Modstanderne altsfor farlige Vaaben i Hænde. Men naar man endelig vil profetere om Fremtiden, saa vil jeg tillade mig at udtale, at jeg tror, at den Tid ikke vil være fjern, da alle besindige Folk, som den ærede Ordsfører udtrykte sig, ville blive trætte og siede af disse opslidende og ødelæggende Kampe, som der nu føres om Doktriner og Theorier. Jeg tror, at Følelsen af disse Kampes Gødsbed og Farlighed vil blive større, jo længere Tid der gaar hen, og jo mere alvorlige Begivenhederne i Europa overhoved blive, og derfor har jeg den Overbevisning, at det ærede Flertal ved at fremkalde provisoriske Tilstande, ved at nøde til at komme ind paa Tilstande, som nødvendig bærer Uro og Splid i deres Følge, netop vil vække Opinionen, vække Stemningen imod sig. Jeg tror, at Demokratiet's Sag vilde være stillet meget bedre og vilde have meget mere Udsigt til at vinde alle

besindige Folk for sig, naar Demokratiet selv først begyndte at give Exempel paa Besindighed. Men naar jeg da nu har sagt, at det ærede Flertals Indstilling for det Første forekommer mig ikke ret at have nogen Mening, og dernæst, at det maa siges at være næsten uforvarsligt at kaste Landet ind i en saadan Tilstand, der vilde fremkomme, naar den provisoriske Lov blev forkastet, uden at der gjøres Noget for at faae Lovhjemmel for Udgifternes Afholdelse, saa har jeg endnu en tredje Bemærkning at gjøre om Flertallet's Indstilling, og det er den, at den forekommer mig at være sørgelig og bedrøvelig ogsaa i en anden Henseende. Det, som jeg herved tænker paa, er, at denne Indstilling paa den Maade, hvorpaa den er fremkommen, uden at være ledsaget med noget Forslag om at tilveiebringe de nødvendige Midler, naar den provisoriske Lov bliver forkastet, synes mig kun i ringe Grad at støtte den Forventning, som jeg tilstaar, der har været tilstede i det Mindste fra min Side om, at den Tid nærmede sig, hvor man ogsaa i Venstres Leir kunde ønske at komme til en Forstaelse, at komme ud af den uheldige Tilstand, hvori man har været i længere Tid. Derfor der virkelig var raadende en moderat og forsonlig Stemning, som det jo saa ofte paastaas, navnlig ogsaa fra Venstres egen Side, at der er tilstede, saa synes det mig, at man kunde og burde have bragt en anden Fremgangsmaade i Forslag end netop denne. Jeg har allerede tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at Mindretallet efter dets Mening har vist megen Smødefommen mod det ærede Flertal med Hensyn til den Maade, hvorpaa Sagen skulde foretages, men jeg skal føie til, at jeg bellager saa meget mere, naar der nu følges en Fremgangsmaade, som i Virkeligheden vil affjære vore fortsatte Forhandlinger, trods det, at det ærede Flertal tilstaader, at man skal lade Finantsloven gaae til 2den Behandling, fordi jeg i Virkeligheden havde troet, særlig i Følge de Forhandlinger, der have fundet Sted angaaende selve Finantslovsforslaget, at der vilde være en mulig, ja endog en ikke aldeles fjern Udsigt til, at saadanne Forhandlinger fremdeles kunde føre til en forsat Forstaelse, saaledes at en Overenskomst i dette Dreblik vilde have kunnet aabne en god Udsigt for en Forstaelse ogsaa i Fremtiden. Dette afbrydes, og hvad er da vel saa Grunden til, at det ærede Flertal stiller sig saaledes? Jeg tror fremdeles, at jeg ikke har taget feil, naar jeg har ment, at der paa mange Steder i Venstre, lige saa vel som

Nettelse.

Sp. 79, S. 25 f. n.: „Be„uttning“ læs: „Beslutning“.